

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Ivony Šubrtové a Mgr. Ondřeje Bartoše ve věci

žalobce: **Ing. Martin Divišek s. r. o.**, IČ 25961641
se sídlem Zapečská 68, Chlumeck nad Cidlinou
zastoupen JUDr. Alfrédem Šrámkem, advokátem, č. osv. ČAK 11009
společník ŠRÁMEK LEGAL s. r. o., advokátní kancelář - skupina
PONCZ | ŠRÁMEK, IČ 09783385
se sídlem Českobratrská 1403/2, Moravská Ostrava, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Královéhradecký kraj**
se sídlem Horova 17, 500 02 Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. března 2024, č. j. 269934/24/2701-52521-605098,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl námitku žalobce proti vyrozumění o úroku z neoprávněného jednání správce daně ze dne 21. 11. 2023, č. j. 1803376/23/2701-52521-605098.

II. Obsah žalobních bodů

2. Žalobce namítal, že nesouhlasí se závěrem žalovaného, že úrok z neoprávněného jednání správce daně ve výši 2 115 220 Kč (jakožto jistina úroku a daň ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2021, č. j. 10 Afs 382/2020 – 51 [dále jen „jistina úroku“]) má být úročen úrokem z neoprávněného jednání správce daně toliko za časové období od 12. 12. 2020 do 31.12.2020. Žalobce byl názoru, že jistina úroku má být úročena za časové období od 12. 12. 2020 až do okamžiku, kdy správce daně skutečně předepsal jistinu úroku do daňové evidence žalobce.
3. Dále poukázal na to, že žalovaný o jistině úroku rozhodl až dne 21. 11. 2023. V rozhodnutí o námitce správce daně uvedl, že rozhodl o předepsání jistiny do osobní daňové evidence ke dni 16. 11. 2023, což žalobce akceptuje. Žalobce však i nadále nesouhlasil s tím, že by úročení jistiny úroku mělo skončit již ke dni 31. 12. 2020. Podle něho je totiž zřejmé, že až do 16. 11. 2023 žalovaný držel jistinu úroku bez právního důvodu, a proto je třeba toto celé časové období, kdy správce daně držel jistinu úroku neoprávněně, úročit „úrokem vyplacným v prospěch žalobce“, tedy za časové období od 12. 12. 2020 do 16. 11. 2023, a to konkrétně úrokem z neoprávněného jednání správce daně za časové období od 12. 12. 2020 do 31. 12. 2020 a následně úrokem hrazeným správcem daně (konkrétně úrokem z vratitelného přeplatku) za období od 1. 1. 2021 do 16. 11. 2023.
4. Žalobce nesouhlasí se závěrem správcem daně, že by v důsledku novelizace zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „daňový řád“) týkající se úroků hrazených správcem daně mělo úročení jistiny skončit ke dni 31. 12. 2020. Ustanovení § 254 daňového řádu v nynějším znění skutečně formálně nestanovuje, že by v případě jistiny úroku mělo docházet k jejímu úročení, ze systematického výkladu daňového řádu je však dle žalobce zřejmé, že i po novele daňového řádu má docházet k úročení finančních prostředky, které správce daně drží neoprávněně (bez příslušného právního titulu) – v případě žalobce konkrétně podle § 253a daňového řádu prostřednictvím úroku z vratitelného přeplatku.
5. Žalobce konstatoval že jakkoliv ve své námitce uváděl, že se formálně domáhá úročení jistiny úroku za časové období od 1. 1. 2021 do 21. 11. 2023 úrokem hrazeným žalovaným (což je nadřazený pojem zahrnující jak úroky z nesprávně stanovené daně, tak i úroky z vratitelného přeplatku), žalovaný měl námitku žalobce vyhodnotit tak, že žalobci náleží úrok z vratitelného přeplatku (kterým byla jistina úroku) za časové období od 1. 1. 2020 do 16. 11. 2023.
6. Žalobce namítal, že nezákonný stav spočívající v prodlení žalovaného s výplatou jistiny úroku neskončil dne 31. 12. 2020, nýbrž až okamžikem předepsání jistiny úroku do osobní daňové evidence, k čemuž nedošlo dříve než 16. 11. 2023.
7. Žalobce pro úplnost dodal, že výše vymezená jistina úroku představuje daň ve smyslu závěrů plynoucích z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2021, č. j. 10 Afs 382/2020 – 51, resp. následně přeplatek na dani, který měl správce daně řádně a včas převést v prospěch osobního daňového účtu žalobce. Nejvyšší správní soud v odkazovaném rozsudku výslovně uvedl:

„Pro závěr o tom, zda žalobci náleží úrok dle § 254 odst. 1, je rozhodné pouze to, zda ke vzniku přeplatku došlo z důvodu nezákonnosti nebo nesprávného úředního postupu správce daně, ne to, v jakém dílčím daňovém řízení se správce daně této nezákonnosti dopustil (např. rozsudek ze dne 26. 9. 2018, čj. 8 Afs 85/2018-40, PEPSICO CZ, bod 19). Nesprávné zadržování částky prvního úroku, která stěžovatelce náležela, a to po dobu více než tři let, je ekvivalentem situace, v níž by stěžovatelka ve skutečnosti ze svých peněz hradila daň na základě rozhodnutí správce daně, které bylo později shledáno nezákonným či nicotným. (...)

Tento úrok získal stálou hodnotu, slovy rozsudku 2 Afs 148/2017 „vykrytala“ částka, kterou byly daňové orgány povinny řádně a včas předepsat na osobní daňový účet stěžovatelky. Tato částka se tak stala novou jistinou sui generis, nadále nesledovala osud hlavní jistiny (původního daňového přeplatku). Prodlévání s předepsáním či vrácením částky tohoto prvního úroku z původního neoprávněného jednání správce daně tedy podléhá dalšímu úročení dle § 254 daňového řádu, a to až do momentu předepsání tohoto úroku na účet daňového subjektu. Tím se „pokryje“ celá doba neoprávněného jednání.

[28] Pokud tedy správce daně dvakrát neoprávněně jednal vůči dvěma různými částkami, které náležely stejnému žalobci (jednak původní jistina, jednak první předepsaný úrok dle § 254 daňového řádu), nemůže tento dvojí nesprávný postup kompenzovat žalobci předepsáním jediného (prvního) úroku dle 254 daňového řádu.“

8. Žalobce tak uzavřel, že jestliže žalovaný jistinu úroku nepřevodil v prospěch osobního daňového účtu žalobce včas, založil tím žalobci nárok na úrok z neoprávněného jednání správce daně za časové období od 12. 12. 2020 do 31. 12. 2020 a na úrok z vratitelného přeplatku za období od 1. 1. 2021 do 16. 11. 2023.

III. Vyjádření žalovaného

9. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že správce daně má povinnost uhradit daňovému subjektu úrok z neoprávněného jednání správce daně i z částky úroku, na který měl daňový subjekt nárok, ale správce daně tento úrok včas nepředepsal na osobní daňový účet. Nárok na tzv. „úrok z úroku“, resp. „druhý“ úrok z neoprávněného jednání správce daně, vzniká v případech, kdy byl správce daně povinen daňovému subjektu přiznat úrok z neoprávněného jednání správce daně z moci úřední a neučinil tak včas, tj. ve lhůtě stanovené zákonem, nebo ve lhůtě pro tento úkon obvyklé.
10. Žalovaný uvedl, že žalobci vznikal do 31. 12. 2020 také nárok na „další“ úrok z neoprávněného jednání správce daně v případě, kdy mu úrok z neoprávněného jednání správce daně nebyl včas předepsán na osobní daňový účet. K předpisu „dalšího“ úroku z neoprávněného jednání správce daně na osobní daňový účet daňového subjektu má dojít ve stejný den, kdy dojde k předpisu (opožděně) předepisovaného předchozího úroku z neoprávněného jednání správce daně. Nedojde-li k tomu, vzniká daňovému subjektu nárok na „další“ úrok z neoprávněného jednání správce daně ode dne následujícího po dni, kdy došlo ke skutečnému předpisu předchozího úroku, do dne předepsání tohoto „dalšího“ úroku.
11. Dle závěrů Nejvyššího správního soudu dochází, dle žalovaného, ke vzniku úroku z neoprávněného jednání správce daně po dobu trvání tohoto jednání správce daně vždy dle aktuální právní úpravy, platné pro každý jednotlivý den (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. Afs 15/2009-105 ze dne 19. 2. 2009).

12. Žalovaný zdůraznil, že ke vzniku úroku z neoprávněného jednání tak mohlo dojít nejpozději do 31. 12. 2020. Od 1. 1. 2021 došlo zákonem č. 283/2020 Sb. k novelizaci ustanovení daňového řádu týkajících se úroků hrazených správcem daně. Ustanovení § 254 daňového řádu v platném znění, jak žalovaný konstatoval, poměrně precizně stanovuje, v jakých případech může dojít ke vzniku nároku na úrok z nesprávně stanovené daně. Jedná se o tyto případy:
- a) úhrada daně (příslušenství), která je nesprávně stanovena nad rámec daňového tvrzení nebo z moci úřední (§ 254 odst. 1 písm. a) daňového řádu),
 - b) nesprávné stanovení daňového odpočtu (§ 254 odst. 1 písm. b) daňového řádu),
 - c) úhrada jistiny na základě zajišťovacího příkazu, který je následně zrušen z důvodu nezákonnosti či u kterého dojde k prohlášení nicotnosti (§ 254 odst. 1 písm. c) daňového řádu).
13. Z uvedeného žalovaný dovodil, že mezi explicitně uvedenými případy, kdy dochází ke vzniku úroku z nesprávně stanovené daně, není obsaženo příslušenství hrazené správcem daně, tedy takové, které nehradí daňový subjekt, ale na které mu naopak vzniká zákonný nárok. Jelikož zákonodárce výslovně a jasně neuvedl do textu zákona možnost kompenzace částek nepředepsaných (nepřiznaných) úroků hrazených správcem daně, správce daně by při jejich přiznání překročil svou kompetenci vymezenou daňovým řádem (§ 5 odst. 1 daňového řádu), neboť na tyto úroky již od 1. 1. 2021 dle zákona neexistuje nárok. Tento závěr potvrdil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 9 Afs 52/2021 - 42 ze dne 19. 9. 2021. Žalovaný tak vyslovil přesvědčení, že postupoval zcela v souladu se zákonem, když „další“ úrok z neoprávněného jednání správce daně přiznal žalobci do dne 31. 12. 2020.

IV. Přezkoumání věci krajským soudem

14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání, když žalobce i žalovaný vyslovili s tímto postupem v souladu s ust. § 51 odst. 1 uvedené právní úpravy souhlas. Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
15. Z obsahu správního spisu vyplynulo, že dne 16. 7. 2013 vydal Specializovaný finanční úřad na základě výsledků daňové kontroly na DPH dodatečné platební výměry č. j. 23744/13/4027-07000-608641 (leden 2009), č. j. 26867/13/4027-07000-608641 (únor 2009), č. j. 26872/13/4027-07000-608641 (březen 2009), č. j. 26889/13/4027-07000-608641 (květen 2009) a č. j. 26892/13/4027-07000-608641 (červenec 2009), kterými žalobci doměřil daň v celkové částce 22 203 946 Kč. Na základě podaného odvolání žalobce pak Odvolací finanční ředitelství potvrdilo dodatečné platební výměry za zdaňovací období leden až březen a květen 2009 a změnilo dodatečný platební výměr za zdaňovací období červenec 2009. Tato rozhodnutí o odvolání nabyla právní moci dne 7. 8. 2014 a doměřená daň se stala splatnou v náhradní lhůtě splatnosti dne 22. 8. 2014. Tato rozhodnutí o odvolání byla následně zrušena rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 11. 2015, č. j. 31 Af 75/2014 - 102, kasační stížnost odvolacího orgánu byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2016, č. j. 4 Afs 295/2015-45, zamítnuta.

16. O odvoláních pak odvolací orgán znovu rozhodl dne 20. 1. 2017 tak, že odvolání zamítl a potvrdil dodatečné platební výměry za zdaňovací období leden až březen a květen 2009. Dále bylo dne 20. 1. 2017 vydáno rozhodnutí o odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru za zdaňovací období červenec 2009, č. j. 2682/17/5300-22441-711661, kterým byly daň a penále sníženy stejně jako v předchozím případě. Obě rozhodnutí o odvolání nabyly právní moci dne 30. 1. 2017. Také tato rozhodnutí o odvolání byla zrušena rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 3. 2019, č. j. 31 Af 13/2017 - 66. Odvolací orgán dle závazného právního názoru soudu doplnil odvolací řízení a následně rozhodnutím ze dne 14. 2. 2020 všech pět dodatečných platebních výměrů za zdaňovací období roku 2009 zrušil a řízení zastavil. Rozhodnutí o odvolání, kterým byla zrušena rozhodnutí o stanovení daně, nabylo právní moci dne 16. 2. 2020, čímž došlo ke vzniku přeplatku ve výši 31 646 729 Kč.
17. V návaznosti na zrušení dodatečných platebních výměrů za rok 2009 vydal žalovaný dne 18. 3. 2020 rozhodnutí č. j. 49645/20/4300-12711-110766, kterým žalobci přiznal úrok z neoprávněného jednání správce daně v částce 6 310 204 Kč. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal. Z důvodu odlišného právního názoru při výpočtu úroku změnil odvolací orgán rozhodnutím č. j. 44424/20/5100-41453-711335 ze dne 25. 11. 2020 výši přiznaného úroku ve prospěch žalobce na celkovou částku 24 446 336 Kč. Vyrozuměním ze dne 21. 11. 2023, č. j. 1803367/23/2701-52521-605098, sdělil žalovaný žalobci předpis úroku z neoprávněného jednání správce daně ve výši 2 115 220 Kč. Vzhledem k tomu, že k předpisu tohoto úroku na osobní daňový účet žalobce nedošlo včas, vznikl žalobci nárok na další úrok z neoprávněného jednání správce daně ode dne následujícího po dni, kdy došlo ke skutečnému předpisu předchozího úroku, tedy ode 12. 12. 2020 do 31. 12. 2020. Úrok v částce 16 517 Kč byl žalobci sdělen vyrozuměním č. j. 1803376/23/2701-52521-605098 ze dne 21. 11. 2023. Proti tomuto vyrozumění podal žalobce námitku, o které bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím.
18. Mezi účastníky řízení je veden spor o to, zda má být úrok z neoprávněného jednání správce daně úročen toliko za časové období od 12. 12. 2020 až do 31. 12. 2020, jak tvrdí žalovaný, či zda má být úrok počítán za celé období, kdy žalovaný držel jistinu úroku neoprávněně, tedy za časové období od 12. 12. 2020 do 16. 11. 2023.
19. Krajský soud po zvážení žalobních námitek a jejich posouzení na základě platné právní úpravy přisvědčil názoru žalovaného. Žalobu tak označil za nedůvodnou.
20. Vycházel přitom ze zákonné úpravy účinné k datu 31. 12. 2020, konkrétně ust. § 254 daňového řádu, dle něhož „Dojde-li ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně z důvodu nezákonnosti nebo z důvodu nesprávného úředního postupu správce daně, náleží daňovému subjektu úrok z částky, která byla daňovým subjektem uhrazena na základě tohoto rozhodnutí nebo v souvislosti s tímto rozhodnutím, který odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, a to ode dne následujícího po dni splatnosti nesprávně stanovené daně, nebo došlo-li k úhradě nesprávně stanovené daně později, ode dne její úhrady. Tento úrok nevzniká v případě peněžitého plnění v rámci dělené správy.“
21. Na základě shora uvedeného lze konstatovat, že v projednávané věci nedošlo včas k předepsání úroku z neoprávněného jednání správce daně (tj. ve lhůtě stanovené zákonem nebo ve lhůtě pro tento úkon obvyklé, v případě neexistence lhůty zákonné), proto žalovanému vznikla v souladu s ustanovením § 254 odst. 1 daňového řádu, ve znění

- účinném do 31. 12. 2020, povinnost přiznat žalobci nárok na úrok z neoprávněného jednání správce daně z částky rozdílu mezi původní výší úroku přiznaného rozhodnutím č. j. 49645/20/4300-12711-110766 a nově stanovenou výší úroku dle rozhodnutí č. j. 44424/20/5100-41453-711335, a to od 3. 3. 2020 (následující den po uplynutí zákonné lhůty dle § 254 odst. 3 daňového řádu) do 11. 12. 2020 (skutečné předepsání na osobní daňový účet). Vyrozuměním ze dne 21. 11. 2023, č. j. 1803367/23/2701-52521-605098, sdělil žalovaný žalobci předpis úroku z neoprávněného jednání správce daně ve výši 2 115 220 Kč. S ohledem na to, že k předpisu tohoto úroku na osobní daňový účet žalobce nedošlo včas, vznikl žalobci nárok na „další“ úrok z neoprávněného jednání správce daně ode dne následujícího po dni, kdy došlo ke skutečnému předpisu předchozího úroku, tj. od 12. 12. 2020 do dne předepsání tohoto „dalšího“ úroku, nejpozději však do 31. 12. 2020.
22. Lze tak konstatovat, že postup správce daně i žalovaného odpovídal požadavkům zákonné daňové úpravy účinné do 31. 12. 2020.
23. Oba účastníci řízení tak přisvědčili názoru, že žalobci do 31. 12. 2020 vznikal nárok i na další úrok z neoprávněného jednání správce daně v případě, kdy tento úrok z neoprávněného jednání nebyl včas předepsán na osobní daňový účet žalobce. Tento postup pak byl shledán jako zákonný i souladný s judikaturou Nejvyššího správního soudu obsaženou v jeho rozsudku ze dne 6. 5. 2021, č. j. 10 Afs 382/2020 – 51, z níž lze dovodit, že právní úprava příslušného ust. § 254 daňového řádu připouštěla do 31. 12. 2020 situaci, dle níž pokud správce daně dvakrát jednal nesprávně vůči dvěma různými částkami, které náležely jednomu daňovému subjektu (původní jistina a následně předepsaný úrok), nemůže být takový dvojí nesprávný postup kompenzován předepsáním pouze jediného (prvního) úroku dle § 254 daňového řádu.
24. Dále je však třeba mít na zřeteli další zásadu potvrzenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 19. 2. 2009, č. j. 1 Afs 15/2009 – 105), dle níž dochází ke vzniku úroku z neoprávněného jednání správce daně po dobu trvání tohoto jednání správce daně vždy dle aktuální právní úpravy platné pro každý jednotlivý den. Případný úrok je proto nutno posuzovat do 31. 12. 2020 dle staré úpravy a od tohoto data dle úpravy nové. Na základě této zásady je pak nutno vycházet při zvažování uplatnění úroku z nesprávně stanovené daně ze zákonné úpravy účinné k datu 1. 1. 2021, která v ust. § 254 uvádí, že *„Základem pro výpočet úroku z nesprávně stanovené daně je a) část uhrazené daně, o kterou byla snížena daň stanovená nad rámec tvrzení daňového subjektu nebo z moci úřední, b) část daňového odpočtu nárokovaného v daňovém tvrzení, o kterou byl zvýšen daňový odpočet stanovený odlišně od tohoto daňového tvrzení, nebo c) částka uhrazená na základě nezákonného nebo nicotného zajišťovacího příkazu.“* Jedná se tedy o případy, jak ostatně konstatoval i žalovaný v napadeném rozhodnutí, úhrady daně (příslušenství), která je nesprávně stanovena nad rámec daňového tvrzení nebo z moci úřední, nebo o případy, kdy je nesprávně stanoven daňový odpočet, anebo o případy, kdy došlo k úhradě jistiny na základě zajišťovacího příkazu, který je následně zrušen z důvodu nezákonnosti.
25. Porovnáním ust. § 254 daňového řádu účinného k datu 31. 12. 2020 a ust. § 254 daňového řádu účinného k datu 1. 1. 2021 lze konstatovat, že stávající úrok z neoprávněného jednání správce daně je nahrazen úrokem z nesprávně stanovené daně a tato samotná změna názvu již vymezuje pozici tohoto úroku v případě náhrad hrazených správcem daně. Dle nové právní úpravy tak úrok plní reparační funkci a představuje náhradu za pochybení správce daně, k němuž dojde v nalézací rovině daňového řízení při samotném vyměření daně. Žalobci tedy od 1. 1. 2021 již nový úrok z neoprávněného jednání správce daně náleží

nemohl a nemůže, neboť takové právo již právní řád od uvedeného data nezná a od tohoto data se vratitelný přeplatek vzniklý pozdním vrácením úroku ze strany správce daně neúročí. Správce daně proto postupoval v souladu se zákonem, když dle ust. § 253a odst. 3 písm. b) daňového řádu úrok žalobci po datu 1. 1. 2021 nepřiznal.

26. Takto vyslovené závěry potvrzuje i důvodová zpráva k zákonu č. 283/2020 Sb., z níž vyplývá, že „Nárok na reparační náhradu vzniká ze zákona při naplnění stanovených podmínek, přičemž její výše je dána paušálním způsobem bez ohledu na případnou výši škody, která je pochybením správce daně způsobena. Jde tedy o objektivní odpovědnosti správce daně bez možnosti liberace. Výše náhrady je odvozena od úroku z prodlení a představuje standardní výši reparace, zrcadlově aplikovanou na pochybení daňového subjektu při prodlení s úhradou dlužné daně. Ambicí této náhrady není snaha paušálním způsobem pokrýt náhradu škody. Skutečná škoda může být nižší či vyšší, přičemž tyto skutečnosti nemají na výši náhrady vliv. ...Z pohledu vztahu ke stávajícímu znění § 254 daňového řádu platí, že část ustanovení je vypuštěna s ohledem na nová společná ustanovení (viz § 251a, § 251c a § 251d daňového řádu).“
27. Lze tak uzavřít, že žalovaný postupoval v souladu s platnou právní úpravou, když v dané věci a za daných podmínek již žalobci právo na úrok z neoprávněného jednání správce daně od 1. 1. 2021 nepřiznal.
28. Na základě shora uvedeného krajský soud žalobu jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 28. srpna 2024

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu